

ג'ולייאס מסן-ג'רמיין - לפני תיקון האק (למטה) והשבוע, בישראל, בשלוש הבעות

לא הייתי צריכה לעבוד, אבל בשעה 11 הזעיקו אותי בדחיפות לאולפן. הודיעו לי שנכתבה סצנה מיוחדת עבורי, ועלי להופיע בה מיד. כעסתי, כי תוכנתי לבלות שלושה ימי-חופשה על חוף אקאפולקו. אבל לדאריל היו תוכניות אחרות: אם משהו מעניין אותו הוא דואג לכך שהדבר יישאר בטוח ראייתו. המשהו הזה הייתי אני. אבל אני לא אוהבת שישלטו בי בלי הסכמתי.

★ ★ ★
זאנוק זינק

מזרי היתה הסצנה טובה, והדבר שיפר את מצב רוחי. אך לא הייתי מוכנה לשמוע על עוד הזמנה לארוחת-ערב — עד ליום בו נאלצתי להופיע במסיבה. לכבוד משתתפי הסרט. מיד בבואי התיישבתי ב-

קיומו לא ידעתי — את שמו היכרתי אמנם, בדיוק כפי שהיכרתי את השמות קוקה קולה ושל, אבל לא קישרתי את השם עם אדם חי. הוא התחיל את הקריירה שלו בגיל 20. הוא הציע לחברת פוקס את רעיון הכלב הנאמן רינטינסון, אשר עליו אמר: "הוא הכוכב היחיד שאי פעם העז לנשוך אותי". אחרי רינטינסון נולדה במוחו הסורה שירי לי טמפל — אבל למרבה הצער היא גדלה. אימנם לא, אבל בכל זאת גדלה. אחריה באו עוד ועוד כוכבים, עד שלבסוף זכה לתמונת-שער בשבועון טיים: ראשו של דאריל מוכתר בכתר של סלילי צלוליד, והכותרת: קיסר הוליווד.

לדאריל גרם שער זה שמחה רבה. פעמים רבות שוחח איתי עליו והבטיח לתת לי את הציור המקורי, שסיפר את ביתו בהוליווד.

הייתי כבר ידועה. הופעתי בניו יורק ככוכבת ולא הייתי זקוקה ל"מלאך", שיתמוך בי. ערב אחד גמרתי את ההופעה ועליתי לחדרי במלון חלדורף אסטוריה. הטלפון צילצל. מל פרר היה בצד השני. הוא תמיד היה חביב אלי. אני מוצאת אותו יפה ואוהבת את קולו ואדיבותו. על כן שמחתי לשמוע אותו. "בוקר טוב, מל, נח מד מאוד שאתה מטלפן. אתה בניו יורק?"

"לא, אני מדבר ממקסיקו".

"ממקסיקו? התפלאתי. לא ידעתי שברגע זה הוא קובע את גורלי. עוד מעט את גומרת את חוזה השירה שלך", אמר לי. "קחי את המטוס הראשון ובואי למקסיקו. סיפרתי עליך לדאריל וזאנוק והוא מציע לך תפקיד בעוד תורח השמש". עד אז לא שמעתי על ד. פ. זאנוק. אבל

ההגדרה

פינה. פיטר וירטל, כיום בעלה של דבורה קר ובאותם הימים מחזרה של אחת גארדנר, התיישב לידי. מבט רצחני של אחת, שורר סיסה את הקריאה "פיטר" בקול חד, שם קץ לשיחה. ברגע מרוק זה זינק זאנוק אל צידי ונשאר שם כל הערב. הדבר גרם להתחששויות רבות, כפי שנודע לי מאוחר יותר.

כעבור כמה ימים הוזעקתי לחדרו של גריגורי ראטון. הוא שכב במיטתו, גוסס. "אנא", פנה אלי, "הצילי את דאריל. הוא מאוהב בכלה דארדני, אבל היא הורסת אותו. הצילי אותו מציטורניה. רק את יכולה לעשות זאת. הוא מעריך אותך — ורק אהבתך תחזיר אותו לסיסגת הגדולה שלו". הייתי צעירה ונוחה להתרגש. הבטחתי לדאריל לחשוב על הצעתו. חורתי לחדרי, כשגרתי חנוק. גריגורי לא מת אמנם, אך דבריו סתחו לפני אופקים נרחבים ונפלאים. ראיתי את עצמי מסוגלת לתת עבודה לכל הידידים, השחקנים והסכנאים שהכרתי. מה לא אוכל לעשות, אם אחיה ידירתי של ד. פ. זאנוק?

ביום האחרון של ההסרטה בא אלי טי-רון סאואר. "פרל", כך קרא לי, משום מה, "בואי איתי. אני רוצה להגיש לך מתנה, כדי להודות לך על היכרותנו". הוא לקח אותי לבאלריה של ציורים מקסיקאיים, ושם בחרתי פורטרט של לדה — ציור, אשר מאוחר יותר, ניתק ממקומו ונפל לארץ, בבוקר בו מת טירון סאואר בעת הסרטת שלמה ובת-שבע. אחרי כך הומיני טירון לארוחת-ערב, עמו ועם מרל אוברון. הם שניהם ביקשו ממני שאתרחק מדאריל וזאנוק. "היוהרי", אמרו לי, "הוא היחיד שירחיב את תפסידי. את הדבר היקר ביותר שיש לך: רעננות, חדוות-החיים שלך. הוא יבלע אותך". אזהרה אותה הבנתי רק הרבה יותר מאוחר.

★ ★ ★
המיליונר האומלל

מפתי חזרה לפאריס. ידידי סאשה דיסטל חיכה לי באורלי, יחד עם בתי הקטנה. התיישבתי ליד הגה מכונתי וניי-

אבל הגברת זאנוק, המחכה לו עדיין בבית זה, סירבה בתוקף לתור על הציור.

★ ★ ★
ביקור הג'נלמן

תמיד התמלאתי טהורה שבו התייחסו עוזריו אל דאריל. הם טיפלו בו כאילו היה חולה: שיקרו לו והסתירו ממנו בשורות רעות. הוא הזכיר לי את נהמין גסטורי אנדרסן, אשר היה מטיל ערום וכל העם היה אומר לו: "כמה יפים בגדיך". עד ליום שידך קטן העז לומר שהוא ערום. אני העזתי לומר למך זאנוק את האמת. אבל זה בא הרבה יותר מאוחר, ואילו אני נמצאים עדיין במקסיקו, 1951, ועלי ללכת מוקדם בבוקר לאולפן.

הגעתי לשם, כשכל סרר מושך אותי אחרי, כי רעיתי מסחר. ניגשנו לתא שיועד לי. מל התבונן בתלבושתי, עיקם את האף ואמר לי: "נסי לשפר קצת את הכובע". מל יצא ואני נשלתי זוג מספרים, וחחכתי את הכובע, כדי שיראה מתאים יותר לשנת 1925, בה התרחשה עליית הסרט. כאשר יצאתי מתאי נראה מל מרוצה מהתוצאה. הוא הוביל אותי אל מטה הסרט. טירון סאואר התבונן בי בטוב-לב. אחת גארדנר געצה בי מבט שחור מעיניה הירוקות, עד שרציתי להיכרך באדמה. הראו לי קרון, ב"קצה הבמה, שדמה לקרונות יתר השחקנים, ואשר נועד למנוחה בין צילום לצילום. ניכנסתי לבדוק אותו. לפתע שמעתי נעלים חורקות על מדרגות הקרון — נעלי המפסיק שלי. הוא הקיש בהיסוס על הדלת. ביקשני להיכנס והתפתחה שיחה אנגלו-סכסית טיפוסית, בין הג'נלמן הזה לביתי:

"מוג'אדיר יפה היום, לא כן?"
"כן, נכון."
"אני מקרה שגנח לך בבית-המלון."
"כן, גנח מאד, תודה."
"והכלב שלך, קרוקודיל, האם מקסיקו מוצאת חן בעיניך?"
"אני חושבת שכן."
אחרי כך מילמל מתחת לשפמו הזמנה ל-ארוחת-ערב. הסכמתי.

שעה שמל ביטא את שמו היה קולו מלא רגש של כבוד, שנתן לי להבין כי מדובר באישיות חשובה נאד. שאחתי את מל אם הוא מיעץ לי לקבל את התפקיד הקטן. ידעתי שהתפקיד הראשי בסרט, המבוסס על סטרו של המינגווי ניתן כבר לאחת גארדנר, ולא ראיתי מה יישאר לי לצידה. אבל מר פרר שיכנע אותי.

הלכתי ישר למלון, שם פגשתי את מל פרר. שמחתי לראותו ואת אשתו הנפלאה, אודרי הפבורן. כלבי, קרוקודיל, שמח מצידו לפגוש את כלבם, טיימס. מל הסביר לי, כי כבר למחרת יקח אותי לאולפן. בשעת ארוחת-הערב ירדתי עם מלחי פטרסון ל"מסעדת המלון. בסצנתנו מהמעלית נתקלנו בשני גברים: האחד שמן וגדול, גריגורי ראטון, שלצידו נראה השני קטן ורזה. הי רזה נעץ בי מבט חודר, אבל לא התעקבתי. "החוצפה של המקסיקאים האלה..." רטן תי לעצמי.

★ ★ ★
הקיסר

למחרת בבוקר הופעתי על במת ה"צילומים, כשכל אותו בידי הקפואה. הי מקסיקאי שלי היה שם. הוא עיטן סיגר אינסופי. אה גארדנר הקסימה אותי. היא ניצבה שם, יפה להפליא ומלאה כעס. מל החזיר אותי למציאות והציג אותי לפני המקסיקאים: "זהו המפיק, מר זאנוק". זאנוק נסוג שלושה צעדים וסקר אותי מלמעלה למטה. לא נראה כאילו מצאתי חן בעיניו. בעצם, גם הוא לא מצא חן בעיני. מל לחש לי: "היי נחמדה!". עניתי: "לא". זאנוק סרץ בצחוק ובוזה הסתיים הראיון הראשון שלנו.

ההזמנה לארוחת-ערב לא איחרה לבוא: עוד באותו ערב צילצל הטלפון. עניתי בנימוס למפיק שלי שאני עייפה ולא מתחשק לי לצאת. שלוש פעמים סירבתי, אבל ברביעית נפגשנו בלעודה משותפת הושיבו אותי לידו. הוא דיבר, זה הפתיע אותי: הוא ידע לדבר. רקדנו: הוא ידע לרקוד. מדוע, בעצם, שלא ידע לרקוד ולדבר, השד הקטן הזה, ששלט על קיסרות הקול-נוע האמריקאי? דאריל פרנסיס זאנוק. שעל

